

El Poble Català

AL SERVEI DE L'IDEARI D'ESQUERRA REPUBLICANA DE CATALUNYA

BUTLLETI D'INFORMACIÓ, JA APAREGUT EN LA CLANDESTINITAT

Perquè tenim rao?

PERQUE ACTUEM EN DEMOCRATES VERITABLES.
PERQUE NO VOLEM SEGUIR PELS CAMINS QUE NO MENEN ENLLOC.
PERQUE SON SOLLIDES LES NOSTRES APORTACIONS AL PARTIT.
AIXO ENTRE ALTRES MOTIUS PROU SABUTS DELS CATALANS.

ACTUEM EN DEMOCRATES VERITABLES.

La democràcia esdevé abstracta quan no és social. Què val, per exemple, una democràcia purament confinada al dret electoral, encara que aquest sigui respectat?

Què valen la llibertat i el control dels ciutadans damunt de llurs elegits, si la sobirania del Poble no li confereix, amb l'exercici del poder efectiu, el dret i la possibilitat reals de viure dignament, de veure els seus fills emparats pel dret i amb possibilitats pràctiques d'accedir a tots els avanços socials, que puguin ésser susceptibles d'actuar en cada branca vital del país?

Què valen la llibertat i el control dels militants d'un Partit damunt dels seus elegits per a orientar-lo i dirigir-lo, si aquests no accepten l'oposició ni la intervenció que llurs militants tenen el dret d'exercir en la gestió de cadascun?

Podem considerar com a democràcia ben practicada aquella dintre de la qual els dirigents d'un Partit no siguin en tot moment revocables i controlables pels seus mandataris i afiliats? En l'estadi de la Democràcia un home en val un altre. La facultat d'actuar políticament és un dret consubstancial en la civilitat dels homes.

No. La Democràcia ben practicada és aquella dintre la qual, lluny de regir o comandar entre la temença o la desconfiança del Partit, hom actua i dirigeix per ell i per a ell. Per ell; perquè només ell, com a Partit, sap allò que li cal i que no li cal per al seu propi desenvolupament i per a les tàctiques a seguir.

La oposició dintre d'un Partit democràtic com el nostre ha d'esdevenir benèvola per al mateix i per a Catalunya, si és exercida amb cabal sentit de responsabilitat. D'oportunitat també. Esdevindrà el lubricant que estimularà els òrgans de direcció i evitarà llur relaxament o si més no, llur amanerament.

Qui no estigui obcecado, qui no vulgui que dintre d'un Partit democràtic la direcció d'uns quants esdevingui parcial o anodina, ha d'admetre, de bon grat el gest públic d'un grup de militants que ve a declarar-se francament, lleialment, en minoria d'oposició, que se'ns vulgui reconèixer com a oposicionistes, no com a escissionistes.

No reconèixer el dret que els declarants tenen a actuar en l'oposició, seria voler

façonar el Partit a la guisa i gust unilaterals. La vida d'un Partit majoritari que pretengui mantenir amb profit aital majoria ha d'ésser múltiple de pensament, de correntia. Sino, d'uniformisme de criteri, del conformisme d'acció, del resignar-se les opinions, hi va només un pas fins a la oligarquia.

ELS CAMINS QUE NO MENEN ENLLOC.

No resen per a nosaltres tantes notes com hom pugui difondre des del Conclave de qualsevol Directori que es digui d'E. R. de C., en el sentit de condemna contra «Certs elements per haver-se adjudicat una representació que mai han tingut ni tenen».

No poden resar per a nosaltres aitals blames, puix que sense la desautorització de cap dels que avui es senten responsables i volen imposar llur autoritat, representarem el nostre Partit dintre de la Resistència francesa i espanyola. Tàcitament almenys, aquells que avui es sentirien coratjosos d'excomulgar, acceptaven aleshores el nostre sacrifici. Encara en els moments confusos i perillosos de la post-alliberació, representàrem E. R. de C. en virilitat combativa, mentre els consagrats com a competents plasmaven tot just llur òrgans de relació, i no pas encara, llur sistema d'opinió, de pensament, i no parlem del de lluita.

L'abstinència política a què estaven sotmesos aquells que avui, dintre de l'oposició anem a reconèixer com a dirigents més o menys legítims i temporals, ens conferia amb plena autoritat la representació que ens atorgàvem, puix que ningú venia a discutir-nos-la i molt menys a disputar-nos-la. L'hem mantinguda tant que hem estat i que avui encara ha caigut, i amb total legitimitat; com il·legítima seria avui l'acció dels que vindrien a regatejar-nos-la.

Ara, en un tombant de camí, tornem a confluïr cap allà on van els nostres companys d'E. R. de C. Junts en la mateixa columna, avançant pas a pas pels mateixos camins. Però vigilants sempre a què l'inèrcia dels pastors, l'esperit gregari de la majoria, no ens facin endinsar vers els camins que no menen enlloc. Que si això arriba, sabrem aturar-nos; i en tornar enrera per a retrobar el camí positiu, advertirem els companys de què, tal com els conduïxen van abocats a la desfeta i a la negació.

(Segueix pàgina 4)

El President Lluís COMPANYS

S'ha escàigut fa pocs dies, l'aniversari de la mort del nostre President Lluís Companys. El feixisme espanyol i internacional el feu desaparèixer per les dues execucions consustancials en ell: El Catalanisme i la Llibertat.

Vivia el nostre President en un petit poble de la Aretanya: La Baule les Pins, prop de la platja, per a refer-se dels seu estat de salut, bon xic malmenat després d'una vida tan agitada i sobretot des del 1936 fins a l'exòde i allò que se'n seguí.

La caiguda de França anava a arribar. La caiguda de París era un fet. De la capital de França quasi tots els refugiats catalans se n'escapaven. Qui podia en auto; altres en tren, altres arribant a comprar àdhuc els autocars que els havien de conduir lluny dels perills. Cap dels fugitius però, tingué la gentilesa de capturar-se per la sort del President de Catalunya. Quan tornarem a casa nostra, caldrà parlar-ne a fons d'aquesta qüestió, la qual prometem des d'ara seguir d'apropar.

Lluís Companys, en vida com en mort, fou un dels homes que els catalans i republicans li devem més. Li devem els nostres triomfs passats i li darem els que tindrem en el futur de Catalunya. La seva vida de constant lluita per Catalunya, la Llibertat i el Progrés, el fan mereixedor de la devoció de tot bon ciutadà; i bé podem assegurar que després de la seva mort heroica i de màrtir dels ideals de tota la seva vida, depassa, amb escreix, tots els símbols que la història de Catalunya ens presenta; i també l'iguals, almenys, als màrtirs de la Llibertat i del Progrés.

La nostra terra té, avui, un veritable màrtir i un excel·lent símbol dels seus ideals, sense necessitat de falsejar la història. El President de Catalunya i autèntic representant de les Llibertats humanes, cau assassinat, sobre la terra viva de Catalunya, per les bales de l'opressor i enemic secular dels ideals representats per Lluís Companys. El President, per a sentir-se més català i així demostrar-ho amb dignitat i serenitat a l'enemic assassí, demana per a descalçar-se al moment de la seva execució. Devia semblar-li tanmateix, que moria més satisfet i més «per Catalunya», consigna que és la seva herència després que en vida, ens l'havia proclamada com a crit de combat i de victòria.

«El Poble Català» manté vegades ha posat de relleu l'estima que té per al gloriós President Companys. Ara, des de les propies columnes no promet defallir ni un moment fins que sigui feta justícia exemplar contra tots els culpables de la seva mort, per un igual als responsables directes que indirectes. Com a directes, hi referint-nos només a catalans i castellans, — Franco, Felip Rodés. (l'home de darrera cortina), Serrano Sunyer i Correa.

El 13 d'agost del 1940, el President de Catalunya era fet presoner pels alemanys a l'indicat poble de la Baule. Autoritats alemanyes, de Vichy i espanyoles, intervingueren en aquest fet criminal; però potser el més culpable de tots n'és el renegat català Rodés, Cap de l'espionatge franquista a França.

(Segueix pàgina 4)

La J. E. R. E. C. en el futur de Catalunya

per J. NAVARRO COSTABELLA

Amb aquest article, el nostre estimat amic en Josep Navarro Costabella, Secretari General de les J. E. R. E. C., que com tothom sab es troba exiliat a Mèxic, inaugura la seva col·laboració en el nostre diari.

De molt temps sabem que en Navarro Costabella està al nostre costat. No podia ésser d'altra manera, coneixent-lo. Perquè tota la seva brillant història d'home lluitador, és un constant exemple de desinterès i de sentit de responsabilitat de cara a Catalunya i dels nostres ideals republicans i catalanistes.

El seu exili a França primer, a Mèxic després, no

ha estat exempt ni de penalitats ni de sacrificis, és perquè en Navarro Costabella és home que no demana res als altres, sine que tot ho espera d'ell mateix i del seu propi esforç. Aquesta conducta moral explica tota una conducta política.

Com constataran els nostres amics el llegir aquest magnífic article del representant indiscutible de les J. E. R. E. C., aquest dona a les nostres joventuts directives oficients, perquè la JOVENTUT compleixi com pel passat, amb el seu deure de joves.

Es el que esperem, ni més ni menys, del nostre germans de joventut, per la llibertat de la Pàtria.

J. B. V.

Catalunya sera representada al Congrés Internacional de Dones

El dia 26 del mes que ve tindrà lloc a París el primer Congrés Internacional de Dones, on n'hi seran representades més de CENT CINQUANTA MILIONS. En aquest Congrés les colònies hi tindran representació independentment de llurs metropolis i en la mateixa proporció i drets que els altres països concurrents.

Les tasques preparatòries d'aquest Congrés es porten a cap amb una harmonia i un dinamisme exemplars, però damunt de tot, però hi oneja una esplendorosa flama de democràcia i fraternitat com n'és prova, entre cent d'altres, l'admissió, en igualtat de drets, dels pobles encara sotmesos al règim colonial.

En aquest magnètic concert de nacions, races i religions, Catalunya hi serà representada com el què és, com una nació més entre les altres nacions i pobles democràtics. Les companyes del Consell Nacional de la UNIO DE DONES DE CATALUNYA hi portaran la representació de la nostra pàtria i tenim la certesa de què, abraçades pel seu gran amor a Catalunya i a la democràcia, feran volar ben alta la senyera dels nostres avis i deixaran gravada en el si del Congrés la idea ferma i nítida de que existeix una Catalunya forta, noble i avançada que aspira a tenir un lloc entre els pobles capdavanters de la democràcia i benefactors de la humanitat.

Montserrat AIGUADE.

EDITORIAL

Es indubtable que la nostra emigració, en general, passa per un moment de manca d'optimisme. Al nostre entendre no té rao. Però es un fet, i el constatem i hem de dir que d'una suma de petites circumstàncies, sortosament cap de greu, justifiquen aquest estat d'ànim.

Però això que es pot admetre quan es tracta de l'home de carrer, es ja menys acceptable quan hi contribueixen organismes i diaris responsables, que encara que de bona fe — ho volem reconèixer — parlen com ho fan del Govern de Catalunya per exemple.

La política té els seus drets però també els té, i sense parlo, la Pàtria.

El Govern que presideix el Sr. Irla tiudrà defectes, però és el Govern de Catalunya i per això entenem que se li ha de prestar tot el suport.

Nosaltres ho hem dit molt anteriorment a la seva constitució. Un acord pres a Tolosa el 29 de juliol darrer diu: «Apoiar i defensar incondicionalment, ment e estiguem a l'emigració, el Govern de Catalunya que es formi a França, per entendre que és aquest Govern qui ha de dirigir la lluita d'alliberació de la nostra Pàtria, i és ell qui a l'exili representarà, per sobre de tota apreciació, la unitat dels catalans, base primordial per l'enderrocament del règim criminal, mai superat, d'en Franco i de la Fajana.»

Que el Govern pugui ésser i sigui ampliat, no creiem que ningú ho discuteixi. Com més ampla sigui la seva base, més exactament representarà la vida nacional catalana.

Però el que no trobem ja tan just és una oposició sistemàtica, car si enlairem el debat, com tots tenim el deure de fer, no està justificada.

Moltes vegades la política catalana ha mancat d'una visió àmplia i generosa dels aconteixements. Un cert sectarisme ha predominat allí on sols podia, i devia, haver-hi anhels patriòtics. Per aquesta rao, s'ha fet el buit a obres i moviments malgrat el fet de tenir sòndes arrels en l'ànima popular. No poguent-los vencer de cara a cara, s'ha aconseguit amb l'acció tortuosa o procediments en pugna amb la lleialtat.

Tot perquè? Per a consolidar una altra obra nascuda sense vida. Això és tan evident que avui, éssent la única existent i que per la força de la realitat deuria haver-se convertit en cosa efectiva, veiem com està en plena crisi i sols serveix per a minimitzar un Govern que, pesi a qui pesi, és el Govern de Catalunya. El nostre Govern.

(Segueix pàgina 1)